

VI.

HET RIDDERHUIS.

LUTHER'S KAMER.

Een uur vóór middernacht; paardengetrappel op het steile rotspad; het nadert; het bekende sein wordt gegeven en verstaan; knarsend daalt de valbrug neêr; de driedubbele poort opent en sluit zich weder; de Kommandant met zijn geleide rijdt het slotplein op. Ze zijn niet alleen; twee vreemden verzellen hen, en niet gewillig naar het schijnt: een, van minderen rang welligt, is gebonden, de ander, zijn kleed verraadt den ridder, heeft de handen vrij, maar streng wordt hij bewaakt: ieder van zijn bewegingen bespiedt de Kommandant, terwijl de gevangene op de Voorburg langzaam en wel wat onhandig — hij schijnt afgemat — van het paard stijgt. Ja, wel is hij afgemat, en niet van dezen togt alleen: vermagerd is de krachtige, gedrongen gestalte, zoodat men zijn beenderen tellen kan. Men leidt hem naar het Ridderhuis, wijst hem naar boven; daar, links, wordt hem een cel geopend, maar terstond weêr achter hem gesloten; zelfs de trap wordt met grendel en keten verzekerd. Een gevangene zeker van hoogen rang; een kostbare prijs. Wie mag het zijn? vragen de bewoners van de *Wartburg* fluisterend elkaêr; maar stom als het graf zijn de vertrouwde dienaren van den Kommandant, die hun heer vergezelden op den geheimzinnigen togt, en de beide paadjes, die tweemaal daags hem spijs en drank brengen, naauwelijks door